

En
Uzun
Noel

CHRISTINA
LAUREN

Çeviren
Onat Özyılmaz

birinci bölüm

26 ARALIK

Bana maymun iştahlı, düşüncesiz ya da akşamdan kalma diyebilirsiniz.

Daha önce hiç böyle anılmadım ama bu sabah kesinlikle bunları duymam gerekiyordu. Dün gece tam bir faciaydı.

Elimden geldiğince çıt çıkarmadan alt ranzadan kalktım ve buz gibi zeminde parmak uçlarımda yürüyerek merdivenlere ulaştım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sesin dışarıdan duyulup duyulmadığını merak ettim. İstedğim son şey, aklım başıma gelip de mantıklı düşünmeye başlamadan önce Theo'yu uyandırmak ve gözlerinin içine bakmak zorunda kalmaktı.

Merdivenin ikinci basamağı perili bir evden fırlamış gibi daima gıcırdardı; neredeyse otuz yıldır biz “çocukların” yemek yemek, oyun oynamak ve uyumak için tüm gücümüzle bir aşağı bir yukarı inip çıkmamızın kurbanı olmuştu. Bütün dikkatimle ayağımı bir üstteki sağlam basamağa uzattım ve sessizliğin bozulmadığını görünce rahat bir nefes verdim. Herkes benim kadar şanslı değildi; bu gevşek tahta gece geç saatte –ya da nasıl bakıldığına bağlı olarak sabahın köründe– gizlice eve gelen Theo'yu sayamayacağım kadar çok kez ele vermişti.

Mutfağa ulaştığımda önceliğim sessizlik değil hız hâline geldi. Hava hâlâ karanlıktı; ev sessizdi ama Rick Amca çok geçmeden uyanacaktı. Kulübe erken kalkmaya bayılan insanlarla doluydu. Bu durumu nasıl çözeceğimi bulmak için zaten kısıtlı olan vaktim hızla daralıyordu.

Dün geceye dair bir yığın hatıra korku filmlerini aratmayacak şekilde gözlerimin önünden geçtiğinde, sahanlığın üzerinde asılı ökse otunu görmezden gelip ayağımdaki baston şekerli çoraplarımda tırabzanın yanından dönerek ikinci kata çıkan geniş merdivenlerde koşmaya başladım ve koridorda sessizce ilerleyerek tavan arasına çıkan daha dar merdivenlerin kapısını açtım. Yukarı çıktığımda Benny'nin kapısını hafifçe araladım.

"Benny," diye fısıldadım serin karanlığa doğru. "Benny, uyan. Acil durum."

Odanın ilerisinden kulak tırmalayıcı bir inilti yükseldiğinde onu uyardım, "Işığı açıyorum."

"Hayır..."

"Evet." Uzanıp düğmeye basarak odayı aydınlattım. Çok uzun süredir bodrumdaki ranzalara mahkûm edilmiş bizlerin aksine, Benny her aralık ayında bu çatı katında uyuyordu ve bana kalırsa eğimli tavanları ve en uç duvardaki, içeriyi mavi, kırmızı, yeşil ve turuncunun parlak tonlarında şerit şerit boyayan uzun vitray camıyla evin en iyi odası burasıydı. İçeride dar ikiz yatak dışında özenle istiflenmiş aile yadigârları, çeşitli tatillerden kalma süsler, büyükanne ve büyükbaba Hollis'in eski, Salt Lakeli bir lise müdürü için Park City'de bir kulübe almanın gülünç bir hayal olmadığı zamanlardan kalma kışlıklarıyla dolu bir gardırop vardı. Ben çocukken diğer hiçbir ailenin kız çocuğu olmadığından burada tek başıma ya da bazen Benny beni izlerken o kışlıkları deneyerek oyunlar oynardım.

Ne var ki endişeden ölmek üzere olduğum düşünülürken artık ihtiyacım olan şey bir izleyici değil, sıkıntımı paylaşabileceğim biri ve soğuk, sert bir tavsiyeydi.

"Benny, uyan dedim."

Benny dirseğine yaslanıp yatakta doğrulurken diğer eliyle gözlerini ovuşturdu. Avusturalya aksanı boğuk çıkıyordu: "Saat kaç?"

Terden sıırlıklam olmuş avucumda tuttuğum telefona baktım. "Beş buçuk."

Bana kuşku dolu kısık gözlerle baktı. "Birisi mi öldü?"

"Hayır."

"Kayıp mı oldu?"

"Hayır."

"Kan kaybından mı ölüyor?"

"Zihinsel olarak, evet." Odanın içinde daha da ilerleyip el örgüsü eski bir battaniyeye sarınarak, yatağa bakan hasır sandalyeye oturdum. "Yardımanın gerek."

Elli beş yaşına gelmiş olsa da Benny, hayatım boyunca hiç değiştirdiğini görmediğim aynı kabarık küllü kahverengi saçlara sahipti. Çenesinin hemen altında biten dalgaları, sanki yıllarca yapılan permanın ardından bir noktada kendi başlarına öyle kalmaya karar vermişler gibi duruyordu. Bir zamanlar seksenlerden kalma eski bir rock grubu için turnelerde çalıştığını ya da zengin turistleri çalılıklarda kendi kıyametlerine sürükleyen bir maceracı olduğunu düşünürdüm. İşin aslı –Portlandlı bir çilingirdi– o kadar heyecan verici olmasa da turkuaz bileklikleri ve boncuklu kolyelerinin çıkardığı sesler öyleymiş gibi davranma yardımcı oluyordu.

Şu anda ise bahsettiğim saçları başının etrafında kördüğüm olmuş bir kaos halesi gibiydi.

Bu çatının altındaki on iki kişinin her biriyle uzun bir geçmişim olsa da Benny özeldi. Annemle babamın üniversite arkadaşıydı –evlenerek gruba dahil olan Kyle dışında, kulübedeki tüm yetişkinler hep birlikte Utah Üniversite'sine gitmişti– ancak Benny benim için bir baba figüründen ziyade daima bir arkadaş gibi olmuştu. Melbournelü, soğukkanlı ve açıkfikirli bir adamdı. Müzmin bekâr, bilge akıl hocası Benny, hayatımda düşüncelerim kontrolden çıktığında bana farklı bir bakış açısı kazandırabilceğine güvendiğim tek kişiydi.

Küçük bir çocukken onu Dört Temmuz haftası ya da Noel tatilinde görene kadar tüm dedikodularımı biriktirir ve baş başa kaldığımızda her şeyi anlatırdım. Benny anlattıklarımı can kulağıyla dinler ve nutuk çekmeden en basit, yargılardan en uzak tavsiyelerde bulunurdu. Sakinliğinin beni şimdi de kurtarabileceğini umuyordum.

“Pekâlâ.” Öksürerek pürüzlü sesini bir nebze temizledi ve birkaç asi saç tutamını yüzünden çekti. “Dökül bakalım.”

“Pekâlâ. Şöyle ki.” İçimde yükselen panik ve hızla tükenen zamana rağmen onu söyleyeceklerime yavaşça alıştırmamanın en iyisi olduğuna karar verdim. “Theo, Miles, Andrew ve ben dün akşam bodrum katında masa oyunları oynuyorduk,” diye söze başladım.

Benny alçak sesle, “Hı-hı,” diye karşılık verdi. “Sıradan bir gece.”

“Katil Kim oynuyorduk,” dedim vakit kazanmak için koyu renk saçlarımı omzumun üstüne çekerken.

“Peki.” Benny, daima olduğu gibi, minnetle dolmamı sağlayacak kadar sabırlıydı.

“Miles yerde uyuyakaldı,” dedim. Küçük erkek kardeşim on yedi yaşındaydı ve çoğu genç gibi sivri kayaların üzerinde bile muşıl muşıl uyuyabilirdi. “Andrew kayıkhaneye gitmek için çıkmıştı.”

Bu seferki “hı-hı” bir kıkırtıyla karıştıktı çünkü Benny, Andrew Hollis’in –Theo’nun abisinin– en sonunda babasına karşı çıkıp bir çocukmuş gibi ranzalarda yatmaktan kurtulmanın bir yolunu bulmasını –Noel tatili boyunca kayıkhanede kalacaktı– hâlâ çok komik buluyordu. Kayıkhaneye, kulübeden yaklaşık yirmi metre uzaktaki küçük, esintili, eski bir binaydı. En komik bulduğum yanıysa, kayıkhanenin yakınında herhangi bir su kütlesi olmamasıydı. Yaz aylarında sıklıkla arka bahçenin bir uzantısı olarak kullanılıyordu ve aralık ayında Rocky Dağları’na gidecek misafirleri ağırlamak için yapılmadığı kesindi.

Andrew Hollis’i odanın karşısındaki üst ranzada göremekten ne kadar nefret etsem de onu suçlayamazdım.

Bodrum katında uyuyan hiç kimse artık çocuk değildi.

Theo'nun (*ehem*) her yerde uyuyabileceğini, kardeşim Miles'in Theo'yu idolü olarak benimsediğini ve o neredeyse oraya gideceğini, benimse tüm bunlara katlanmamın tek nedeninin Hollis ailesinin cömert misafirperverliğine dair en ufak bir şikâyetle bulunacak olursam annemin beni çıplak elleriyle öldüreceği olduğunu herkes biliyordu. Ancak neredeyse otuzuna gelmiş Andrew, görünüşe göre anne babalara taviz vermekten bıkmış ve bir kamp şiltesiyle uyku tulumu alarak burada geçirdiğimiz ilk gece kulübeyi terk etmişti.

"O zamana kadar hepimiz bir şeyler içmiştik," deyip sözlerimi düzelttim, "Miles hariç tabii. Geri kalanımızı kastediyorum."

Benny'nin kaşları havalandı.

"İki bardak." Yüzümü buruşturdum. "Yumurta likörü."

Benny'nin konuyu nereye getireceğimi anlayıp anlamadığını merak ettim. Ben irademim zayıflığıyla bilinirdim, Theo'ysa azgın bir sarhoş olmakla ünlüydü. Gerçi hakkını yememeliyim, Theo daima azgınlığıyla ünlüydü.

"Su içmek için Theo'yla birlikte üst kata çıktık." Dudaklarımı yalayıp yutkundum, aniden çok susamıştım. "İy, daha sonra dedik ki, 'Hadi bu sarhoşlukla karda yürüyelim!' ama bunun yerine..." Nefesimi tuttum, sözcükler boğazıma dizilip beni boğuyordu. "Antrede öpüştük."

Benny donakaldı ve hemen ardından şimdi kocaman açılmış ela gözlerini bana çevirdi. "Andrew'dan bahsediyorsun, değil mi? Sen ve Andrew?"

İşte gelmişti. Bu nazik sorusuyla Benny kaçtığım gerçeği tam on ikiden vurmuştu. "Hayır," dedim en sonunda. "Andrew değil. Theo." Söylemişim ya, maymun iştahlı.

Alkolün etkisinin geçmesiyle netleşen düşüncelerim ve sabahın beraberinde getirdiği netlikle, bir önceki gecenin kısa, çılgın karmaşası bir bulanıklıktan ibaretti. İlk adımı ben mi atmıştım, Theo mu? Tek bildiğim, aramızda geçen her şeyin şaşırtıcı derecede acemice olduğuydu. Bir nebze bile tahrik edici değildi: çarpışan dişler, abartılı inlemeler ve öpücükler. Theo'nun eli tutku

dolu bir dokunuştan ziyade muayenedeymişim gibi hissettiren bir hareketle mememe yapışmıştı. Tam da bu sırada onu ittirip başarısız bir özür girişimiyle kolunun altından sıvışarak bodrum katına koşmuşum.

Kendimi Benny'nin yastığıyla boğmak istiyordum. Ricky Hollis'in alkollü yumurta likörüne en sonunda evet dememin bedeli buydu.

"Bir dakika." Benny eğilip yatağın yakınlarında bir yerde duran sırt çantasını aldı ve içinden ince, uzun bir çubuk çıkardı.

"Dalga mı geçiyorsun, Benedict? Henüz güneş bile doğmadı."

"Bak, *Mayhem*, bana dün gece Theo Hollis'le öpüştüğünü söylüyorsun. Hikâyenin geri kalanını dinlemeden önce bir nefes çektiğim için bana bok atamazsın."

Ne diyebilirdim ki? İç çekip gözlerimi kapattım ve yüzümü tavana çevirerek dün geceyi hiç yaşanmamış kılması için evrene sessizce dua ettim. Ne var ki gözlerimi yeniden açtığımda hâlâ çatı katında –gün doğmadan önce otundan derin bir nefes alan– Benny'yle birlikteydim ve içimi daraltan devasa suçluluk yerli yerinde duruyordu.

Benny yoğun bir duman üfledi ve ince boruyu çantasına geri koydu. "Pekâlâ," dedi bana gözlerini kısıp bakarken. "Sen ve Theo diyordun."

Kâküllerimi üfleyerek yüzümden uzaklaştırdım. "Böyle söyleme lütfen."

Kaşlarını kaldırırken, *Ne dememi bekliyorsun?* der gibiydi. "Bunca yıldır annen ve Lisa'nın bu konuda şaka yaptığını biliyorsun... değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"İnsanları memnun etmeye çalıştığını biliyorum," dedi beni inceleyerek, "ama bu kadarı çok fazla."

"Bunu kimseyi mutlu etmek için yapmadım!" Kendi sözlerimi düşünerek duraksadım. "Yani öyle sanıyorum."

Ebeveynlerimizin Theo'yla benim günün birinde birlikte olacağımızı umması uzun zamandır, ta çocukluğumuzdan beri

süregelen bir şakaydı. Böylece resmen bir aile olacaktık. Ve sanırım, ikimizin birlikte olması kâğıt üzerinde çok da mantıksız sayılmazdı. Tam olarak iki hafta arayla doğmuştuk. Aynı gün vaftiz edilmiştik. Theo üst ranzadan atlamayacağına güvenilebilecek yaşa gelene kadar alt ranzada birlikte yatmıştık. Dört yaşımızdayken saçlarımı mutfak makasıyla kesmişti. Ailelerimiz akıllanıp da yara bantlarını saklamaya başlayana dek ne zaman yalnız kalsak yüzünü ve kollarını yara bantlarıyla kaplamıştım. Yemek masasından kolayca sıvışabilelim diye bir zamanlar benim taze fasulyelerini, o da benim pişmiş havuçlarımı yedi.

Ancak tüm bunlar çocukça şeylerdi ve artık hepimiz birer yetişkin olmuştuk. Theo iyi bir insandı ve onu severdim çünkü hemen hemen aile sayılırdık ve onu sevmekten başka çarem yoktu ancak yaşlarımızın büyümesiyle birlikte öyle farklı insanlara dönüşmüştük ki bazen tek ortak noktamızın üzerinden on yılı aşkın bir süre geçmiş gibi hissediyordum.

Daha da önemlisi (yani daha da acınası olanı) Theo'ya hiçbir zaman o gözle bakmamıştım, bunun esas nedeni kendimi bildim bileli abisinden içten içe çılgınlar gibi hoşlanmamdı. Andrew nazik, sempatik, gözalıcı ve komik bir adamdı. Şakacı, flörtöz, yaratıcı ve şefkatliydi. Ayrıca katı prensipleri olan, özel hayatını açık açık konuşmayan biriydi ve yumurta likörüyle sarhoş olup çapkın küçük kardeşiyle öpülmüş bir kadından arkasına bakmadan kaçacağına oldukça emindim.

Bu dört duvarın arasında Andrew'a karşı hislerimi bilen tek kişi olan Benny beni beklenti içinde izliyordu. "Peki ne oldu?"

"Çakırkeyiftik. Üçümüz de kendimizi antrede bulduk: ben, Theo ve Theo'nun dili." Başparmağımın ucunu ağzıma sokup ısırmaya başladım. "Aklından geçenleri bana da söyle."

"Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum – bu hiç senlik bir hareket değil, Erişte."

Aniden kendimi savunma isteğiyle yanıp tutuştum ancak kendime duyduğum nefret bu isteği hızla kül etti. Benny benim Jiminy Cricket'imdi ve söylediklerinde haklıydı: Bu hiç benlik

bir hareket değildi. "Belki de bilinçaltım beni buna itmiştir: Bu aptal Andrew meselesini geride bırakmam gerekiyor."

"Bundan emin misin?" diye sordu Benny nazik bir tavırla.

Hayır. "Evet?.." Ben yirmi altı yaşındaydım, Andrew ise yirmi dokuz yaşındaydı. Eğer aramızda bir şey olacağı varsa şimdiye dek çoktan olmuş olması gerektiğini ben bile kabul etmek zorundaydım.

"Yani sen de neden Theo olmasın ki mi dedin?" diye sordu Benny aklımı okuyarak.

"Planlı bir şey değildi, tamam mı? O da yüzüne bakılmayacak biri sayılmaz."

"Peki ondan etkileniyor musun?" Benny kirli sakallı çenesini kaşdı. "Bu önemli bir soruymuş gibi geliyor."

"Birçok kadın etkileniyormuş gibi görünüyor."

Benny güldü. "Sorduğum şey bu değildi."

"Herhalde dün gece etkilenmiş olmalıyım, değil mi?"

"Ve?" diye sordu sanki gerisini duymayı isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi yüzünü buruşturarak.

"Ve..." Burnumu kırıştırdım.

"Yüzün bana aranızdaki korkunç olduğunu söylüyor."

Derin bir nefes verip ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım. "Çok kötüydü." Duraksadım. "Yüzümü yaladı. Yüzümün her yerini diyor." Benny yüzünü daha da buruşturdu ve parmağını ona doğrulttu. "Gizlilik yemini edeceksin."

Bir elini havaya kaldırdı. "Kime anlatacağım ki? Theo'nun ailesine mi yoksa *seninkine* mi?"

"Her şey mahvettim, değil mi?"

Benny bana çok eğleniyormuş gibi gülümseyerek baktı. "Dünyada sarhoş olup öpüşen tek siz değilsiniz. Belki de bu bir bakıma bir hızlandırıcıydı. Evren sana Andrew konusunda öyle ya da böyle önüne bakmanı söylüyor."

Kahkaha attım çünkü söyledikleri gerçekten de imkânsızmış gibi görünüyordu. Bir insan nasıl olur da böylesine iyi bir kalbi ve harika bir kızı olan adamdan vazgeçebilirdi? Sanki geçtiği-

miz... ah, on üç yıl boyunca Andrew'u unutmayı hiç denememişim gibi. "Nasıl yapacağıma dair bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum, Erişte."

"Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağım? Yoksa olanları Theo'yla konuşacak mıyım?"

"Kesinlikle hiçbir şey olmamış gibi davranma," dedi Benny ve her ne kadar kafamı kuma gömmek için bana izin vermesini umsam da haklı olduğunu biliyordum. Yüzleşmelerden kaçınmak Jones ailesinin en büyük kusuruymuştu. Annemle babamın birer yetişkin gibi oturup hislerini karşılıklı olarak olgunca tartışmalarının sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi – ki boşanma avukatları da size bu kadarını söylerdi. "Daha fazla vakit kaybetmeden git ve onu uyandır. Aranızdaki sorunu çöz."

Gözleri önce pencereyi, yavaş yavaş ağaran gökyüzünü, sonra da beni buldu. Panik yüzümü tamamen ele geçirmiş olmalıydı çünkü beni sakinleştirmek istercesine elini benimkinin üzerine koydu. "Sorunlarla yüzleşmeden her şeyi geçiştirmek gibi bir huyun olduğunu biliyorum ama bu burada geçirdiğimiz son günümüz. Bu konuyu kapatmadan buradan gitmek istemezsin. Bir sonraki Noel'de geri döndüğünde olacakları düşünsene."

"Duygusal sezgileri en kuvvetli çilingir sen olmalısın, bunu biliyorsun değil mi?"

Benny güldü. "Konuyu değiştiriyorsun."

Ellerimi dizlerimin arasında sokup eskimiş ahşap zemine bakarken başımı salladım. "Bir soru daha."

"Hı-hı?" Çıkardığı mırıltı bana sormak üzere olduğum şeyi tam olarak bildiğini söylüyordu.

"Andrew'a söyleyecek miyim?"

Bana başka bir soruyla karşılık verdi. "Andrew'un bilmesini gerektirecek ne var ki?"

Gözlerimi Benny'nin yüzüne çevirdiğimde anlayış dolu nazik ifadesini gördüm. *Of!* Haklıydı. Andrew'un bilmesine gerek yoktu çünkü söylediklerimi hiçbir şekilde umursamayacaktı.

ikinci bölüm

Benny'nin odasından gizlice çıkarken ev halkının hâlâ uyuyor olması için dua ediyordum ve içerisi genel anlamda sessiz sakindi. Planım şuydu: Diğerleri kalkmadan Theo'yu uyandır, onunla mutfakta konuşmak istediğini söyle – hayır, mutfak olmazdı, antreye çok yakındı. Aranızdakileri tatlıya bağla. Yaşananların önemsiz olduğunu, aramızı garipleştirmesine gerek olmadığını ikinizin de bildiğinden emin ol. Öpücük, yumurta likörünün suçuymdu! Kesinlikle başka hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Baştan savma bir öpücük ve bir meme kavrama için fazla mı paranoyak davranıyordum? Kesinlikle. Ama Theo benim için aileden farksızdı ve böyle şeyler genellikle karmaşıklaşmaya meyilli olurdu. Bu huzurlu “seçilmiş aile” dinamiğimizin köküne yerleştirilmiş, patlamaya hazır bomba olmak istemiyordum.

Burada geçirdiğim yüzlerce sabah boyunca Andrew ve Theo'nun babası Ricky kurabiyeleri kemirip yarı zombi gibi kahvesini yudumlarken ben çoktan uyanmış, mutfakta oturuyor olur ve solitaire'de sessizce hile yapardım. *Maelyn Jones, sen ve ben bir elmanın iki yarısıyız*, derdi Ricky afyonu patladıktan sonra.

Ancak bu sabah henüz kalkmamıştı. Onun yerine karşımda dev bir Lucky Charms gevreği kâsesine eğilmiş Theo vardı.

Onu kısa saçla görmeye hâlâ alışamamıştım. Theo zaman zaman kısa bir atkuyruğu şeklinde topladığı, kendimi bildim bileli koyu renkli dalgalı sörfçü saçlarını hepimizin kulübeye varmasından yalnızca birkaç gün önce kestirmişti. Kapı eşiğinde durmuş, etrafım yılbaşı süsleri ve dün sabah Andrew'un ikizlerle birlikte astığı, kâğıttan yapılmış çobanpüskülleriyle doluyken, Theo'nun kısa saçlı kafasının tepesine bakıyor ve bir yabancı gibi görüldüğünü düşünüyordum.

Burada olduğumu bildiğinden emindim ama farkında değilmiş gibi yapmaya devam ediyor, önündeki mısır gevreği kutusundaki besin değerlerine derin bir hayranlık duyuyormuş gibi yapıyordu. Çenesinden süzülen süt damlasını elinin tersiyle sildi.

Midem kasıldı. "Merhaba," dedim ortada duran bir kurulum bezini katlarken.

Gözleri hâlâ kutunun üzerindeydi. "Merhaba."

"İyi uyudun mu?"

"Evet."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda üzerimdeki pijamaların içinde sutyenimin olmadığını anımsadım. Çıplak ayaklarımın altındaki muşamba zemin buz gibiydi. "Erkencisin."

Büyük omuzlarından birini silkti. "Öyle."

Gözlerimi kırıştırdığımda yaşananlar aniden netleşmeye başladı. Şu an karşımda Ömürlük Arkadaşım Theo değil, Ertesi Sabah Theo'su vardı. Çoğu kızın gördüğü Theo buydu. Hatam çoğu kız gibi olmadığını varsaymaktı.

Kahve demliğine ilerleyip içine filtresini koyduktan sonra çok kavrulmuş kahveyi de ekleyip demlenmeye bıraktım. Kahvenin sert kokusu zihnimi doldurdu ve yalnızca bir anlığına bile olsa kafamı pişmanlığımdan uzaklaştırdı.

Tezgâhın üzerinde duran içi boş Noel takvimine baktım – boş olmasının nedeni Noel'in dün olması değil, Andrew'un çikolatayı çok sevmesi ve beş gün önce tamamını bitirmiş olmasıydı.

Andrew ve Theo'nun annesi Lisa bayramın ilk gününde bir tür kurabiye barı yapmıştı ancak babamın dişlerinden birini kırdığını gördükten sonra kimse risk almaya gönüllü olmadığından neredeyse hiç el sürülmemişlerdi.

Bu mutfaktaki her bir tabağı, fırın eldivenini, havluyu ve tabak altlığını bilirdim. Bu ev çocukluğumu geçirdiğim kendi evimden bile daha değerliydi benim için ve bunu yumurta likörüne batmış aptal kararlarla mahvetmek istemiyordum.

Derin bir nefes aldım ve buraya gelme nedenimizi düşündüm: Kendi seçtiğimiz ailemizle kaliteli zaman geçirmek. Hep bir arada oluşumuzu kutlamak. Zaman zaman birbirimizi delirtsek de burayı seviyor, gelmeyi bütün yıl dört gözle bekliyordum.

Theo'nun kaşığını masaya bırakmasıyla çıkan şingirtiyi beni içinde bulunduğum, gerginlikle dolu mutfağa geri döndürdü. Mısırsı gevreği kutusunu kâsesinin üzerinde sallayıp yeniden doldurdu.

Bir kez daha onunla konuşmayı denedim: "Acıktın mı?"

Homurdandı. "Evet."

Yargısız infaz yapmamaya karar verdim. Belki de utanıyordu. Benim yerin dibine girmek istediğim kesindi. Belki de özür dilemeli ve hemfikir olduğumuzdan emin olmalıydım. "Bak, Theo. Dün gece konusunda..."

Mısırsı gevreğini ağzına götürürken güldü. "Dün gecenin hiçbir anlamı yoktu, Mae. Olayı böyle büyüteceğini bilmem gerekirdi."

Gözlerimi kırptırdım. Olayı büyütmek mi?

Bir anlığına en yakınımındaki objeye atılıp kafasına fırlattığımı hayal ettim. "Sen ne saçmıyor—" diye söze başladım ancak yaklaşan ayak sesleri başlamak üzere olduğum azarı yarıda kesip Theo'yu dökme demir nihaleyle beyninin dağıtılmasından kurtardı.

Ricky içeri girdi ve pürüzlü sesiyle ikimize de, "Günaydın," dedi.

Bir fincan alıp beklenti içinde bana uzattığında kahvesini doldurdum ve ayaklarımızı sürüyerek masaya ilerledik: Bu bizim küçük rutinimizdi. Ancak yerine oturmuş davetsiz misafir

Theo'yu gördüğünde bocaladı ve başka bir sandalye çekip rahatlamış bir şekilde iç çekerek kahvesini kokladı.

Her zamanki sözlerinin dudaklarından dökülmesini beklemedim. Söylemesi an meselesiydi. *Maelyn Jones, sen ve ben bir elmanın iki yarısıyız.* Ancak beklentim boşa çıktı. Theo normalde sıcak olan bu ortamda soğuk bir sessizliğe neden olmuştu ve göğsümün içinde bir paniğin kıvılcımlandığını hissettim. Ricky Gelenekler Kralı, bense tahtının su götürmez vârisiydim. Burası, dünya üzerinde ne yaptığımı ya da kim olduğumu sorgulamadığım tek yerdi ancak önceki gece Theo'yla senaryonun dışına çıkmıştık ve artık her şey gariplemişti.

Masanın öteki ucundan ona baktım ama Theo başını kaldırmadı. Ağzını akşamdan kalma bir kolej bebesi gibi Lucky Charms'la dolduruyordu.

Theo tam bir pislikti.

Öfkem aniden gözümü kör edecek şekilde alevlendi. Nasıl olur da bana bakma cesaretini bile gösteremezdi? Sarhoşluğun neden olduğu birkaç öpücük Theo Hollis için önemli olmamalıydı, kolayca silinebilecek birkaç çizikten ibaret olmalıydı. Ama sanki bile isteye bu çizikleri kanırtarak derinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

Ricky başını yavaşça bana çevirdi, sorgulayan ifadesini gözümün ucuyla görebiliyordum. Belki Theo haklıydı. Belki de olayı büyütüyordum. Gayretle gözlerimi kırıştırdım ve ayağa kalkmak için sandalyemi geriye çektim.

“Sanırım kahvemi dışarıda içip burada geçirdiğim son sabahın tadını çıkaracağım.”

İşte. Theo'nun biraz olsun akli varsa –ki şu an bu tartışmaya açıldı– imamı anlayıp konuşmak için peşimden dışarı gelirdi.

Ancak üzerimde uzun kabanım, kalın çoraplarım, botlarım ve battaniyemle verandadaki salıncağa oturduğumda hem içim hem de dışım buz kesmiş gibiydi. Bu özel yerin temellerini sarsmak istemiyordum, tam da bu yüzden Theo'nun flörtöz tavrının beni baştan çıkarmasına izin vermemiş ya da Benny dışında

kimseye Andrew'a karşı gerçek ve sevgi dolu hisler beslediğimi itiraf etmemiştim. Ebeveynlerimizin sarsılmaz dostluğu bizim doğmamızdan çok daha önceye dayanıyordu.

Lisa ve annem üniversitede oda arkadaşımı. Babam, Aaron, Ricky ve Benny kampüs dışında, harap hâldeki kiralık bir evde hep birlikte yaşamış ve Viktorya döneminden kalma o eski eve inanılmaz yaratıcı bir isim bulup Uluslararası Bira Evi demişler. Fotoğraflara bakılırsa da evleri *Çılgınlar Okulu'*ndan fırlamış gibi görünüyordu. Aaron mezuniyetin ardından Manhattan'a taşınıp Kyle Liand'la evlenmiş ve nihayetinde ikiz çocuklarını evlat edinmişler. Ricky ve Lisa Utah'da kalmış, Benny ise Portland'da karar kılmadan önce bütün Batı Yakası'nı turlamış. Annemle babam doğup büyüdüğüm Kaliforniya'da kök salmaya karar vermiş ve ben dokuz yaşına geldiğimde annem Miles'ı –Sürpriz Bebeği– doğurmuştu. Boşanmalarının üzerinden üç yıl geçmişti ve annem yeniden evlenip mutluluğu bulmuştu. Babam içinse... aynı şeyi söyleyemezdim.

Aaron, üniversitedeki üçüncü yılı sırasında annesini ve erkek kardeşini bir trafik kazasında beklenmedik şekilde kaybetmesinin ardından bu arkadaşlıklarla hayata tutunduğunu sık sık söylerdi ve grup, bayramları hep birlikte kutlamak için onda toplanırdı. Hayatın tüm bu iniş çıkışlarına rağmen gelenek her daim süregelmişti: 20 Aralık her gelip çatığında kendimizi Ricky'nin son derece özel ve ayrıntılı Noel programına teslim ederdik. Annemle babamın boşandığı yıl dahil, kendimi bildim bileli tek bir yılı dahi es geçmemiştik. O zamanın çok da rahat olduğunu söyleyemezdim –*gergin* demek bile yetersiz kalırdı– ancak bir şekilde kan bağımızın olmadığı ailemizle zaman geçirmek kendi ailemizdeki sarsıntıların hafiflemesine yardımcı olmuştu.

Bu tatilleri takvimimde daima kutlamalar için kullandığım kırmızı renkle daire içine alırdım. Burası yalnızca Andrew Hollis burada olduğu için değil, mükemmel bir kış kulübesine ev sahipliği yaptığı, mükemmel insanlarla dolu olduğu, kar miktarı ve huzur seviyesinin mükemmelliği nedeniyle de benim vaham

gibiydi. Tek bir detayını bile değiştirmek istemediğim kusursuz Noel'imdi.

Yani az önce her şeyi tam anlamıyla yerle bir mi etmiştim?

Öne eğilip kollarımı kendime çektiğim bacaklarıma sardım.
Bir enkazdan farksızım.

"Enkaz falan değilsin."

İrkilip başımı kaldırdığımda Andrew'u karşımda dikilirken buldum, dumanı tüten kahvesini elinde tutarken bana sırtarak bakıyordu. Sabahın parlak ışıkları altında gördüğüm yüzü –muzip yeşil gözleri, çıkmak üzere olan sakallarının gölgesi ve sol yanağındaki yastık izleri– karşısında bedenim tahmin edilebilir tepkiler verdi: Kalbim uçurumdan atlıyormuş gibi çarparken karnım sıcacık bir hisle doldu. Aynı anda hem şu an en çok görmek istediğim hem de beni rahatsız eden şeyi bilmesini dilediğim son kişi oydu.

Saçımın nasıl göründüğünü anımsamaya çalışırken sutyen takmaya zaman ayırmış olmayı dileyerek battaniyemi çeneme çektim. "Kendi kendime mi konuşuyordum?"

"Aynen öyle yapıyordun," deyip gülümsediğinde güneş bulutların ardında saklandığı yerden çıkmış gibi hissettim. Gamzeleri o kadar derindi ki tüm umutlarımı ve hayallerimi içlerinde kaybedebilirdim. Dişlerinin parladığına yemin edebilirdim. Kahverengi kusursuz bir bukle sanki bu ânı bekliyormuş gibi alnına düştü. Benimle gerçekten de dalga geçiyor olmalıydı.

Aman Tanrım, kardeşiyle öpüşmüştüm. Suçluluk ve pişmanlık boğazımda ekşi bir tat bırakıyordu.

"Hükümeti alaşağı edip Beyoncé'yi korkusuz liderimiz olarak hak ettiği koltuğa geçirme planlarımı da açık ettim mi?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"O kısımdan sonra gelmiş olmalıyım." Andrew keyifle bana baktı. "Sadece enkazdan farksız olduğunu söylediğini duydum." Yüzünde tam olarak anlamlandıramadığım oyunbaz bir ifade vardı. Dehşet, karın boşluğuma hızlı bir tekme attı.

Parmağımı yüzüne doğrulttum. "Burada ne dönüyor?"

“Ah, hiçbir şey.” Andrew yanıma oturup kolunu omzuma atarak alnıma bir öpücük kondurdu. Dudakları hissettiğim dehşet duygusunu sakinleştirmeye yetecek kadar dikkat dağıtıcıydı ve geri çekilirken ona engel olmamak için kendime zor hâkim oldum. Bir gün Andrew Hollis’in uzun, sıkı kucaklamalarından biriyle sarmaladığı kişilerden biri olabilsem, bu, kavurucu bir günde büyük bir bardak suyu lıkır lıkır içmeye eşdeğer olurdu. Onu asla hak etmediğimin farkındaydım –herhangi bir fani için fazla iyiydi– ancak yine de onu istemekten geri durmuyordum.

Yüzü saçlarımın arasındayken gülerек adımı söylediğinde üzerime bir huzursuzluk çöktü.

“Bu sabah çok neşelisin,” dedim.

“Ve sen de hiç *değilsin*,” dedi öne eğilip muzipçe yüzümü incelerken. Boynunda duran kulaklıklar hafifçe öne düştüğünde dinlediği müziği kapatmaya yeltenmediğini fark ettim; Cult’ın “She Sells Sanctuary” şarkısı belli belirsiz kulağıma geliyordu. “Ne oluyor, Maisie?”

Birlikteyken bunu yapardık; yaşlı karakterlerimiz Mandrew ve Maisie’ye bürünürdük. Seslerimizi –oyun oynamak, sırlarımızı paylaşmak, birbirimize sataşmak için– titrekle ve tiz hâle getirdik ancak bugün ona ayak uyduramayacak kadar endişeliydim. “Olan bir şey yok.” Omuzlarımı silktim. “Pek iyi uyuyamadım.” Yalan ağızımda nahoş tat bıraktı.

“Kötü bir gece miydi?”

“İıı...” İç organlarım parçalarına ayrılıyor gibiydi. “Biraz?”

“Demek sen ve kardeşim, ha?”

Kafamın içindeki her şey yanıp küle döndü. Beynimin kalınları karın üzerine savruldu. “Aman Tanrım.”

Güldüğünde Andrew’un omuzları yükselip alçaldı. “Siz yok musunuz siz! Demek gizli kapaklı işler çeviriyorsunuz!”

“Andrew... Öyle bir şey yok... Ben...”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Yani bu şaşkıncu bir haber sayılmaz, değil mi?” İfademi incelemek için geri çekildi. “Sakin ol, ikiniz de yetişkin insanlarsınız.”

Sızlanıp yüzümü kollarımın arasına gömdüm. Anlamıyordum ve daha da kötüsü... gerçekten umurunda *değildi*.

Andrew'un sesi yumuşadı ve aniden özür diler bir hâl aldı. "Böyle kafayı yiyeceğini düşünmemiştim. Yalnızca sataşıyordum. Dürüst olmak gerekirse, Theo'yla aranızda bir şeyler olmasının an mesele—"

"Andrew, hayır." Çaresizce etrafıma bakındım. Karşımda sürpriz bir kaçış kapısı bulmak harika olurdu. Bunun yerine gözüme ani bir gümüş parıltısı çarptı – Andrew'un gülünç derecede korkunç Noel temalı kazağının kolu çöp kutusunun kenarından sarkıyordu. Hollis ailesinin corgi cinsi köpeği Miso, Noel Arifesinde kazağı parçalamıştı ve Lisa yırttığım dikilemeyecek kadar kötü olduğuna karar vermiş olmalıydı. Çöp kovalarında ona eşlik etmek şu an çok da kötü bir fikirmiş gibi görünmüyordu. "Aramızda öyle bir şey yok."

"Sorun değil, Maisie." Verdiğim tepkiye şaşırıldığını görebiliyordum ve geçirdiğim krizi yanlış yorumlayıp güven verici bir tavırla elini koluma koydu. "Kimseye söylemeyeceğim."

Boğazım utanç ve suçlulukla daraldı. "S-sana söylediğine inanamıyorum."

"Söylemedi," dedi Andrew. "Dün gece telefonumu mutfakta unuttuğum için eve geri döndüm ve ikinizi gördüm."

Andrew bizi *görmüş* müydü? Lütfen, şuracıkta öleyim.

"Hadi ama ufak bir öpücüğü bu kadar büyütme. Annesi ökse otunun yerini her gün değiştiren adamla konuşuyorsun. Bu grubun yarısı bir noktada birbirlerini öpmüştür." Elini yumruk yapıp başıma sürttü ve nasıl mümkünse, yerin dibine girme arzumu daha da şiddetlendi. "Babam seni kahvaltıya çağırمام için beni gönderdi." Muzip bir tavırla omzuma hafifçe yumruk attı, bir dost gibi. "Sana biraz sataşmak istemişim sadece."

Bana göz kırpmasının ardından Andrew arkasını dönüp eve doğru ilerledi ve beni akıl sağlığımı bulma çabamla baş başa bıraktı.

İçeride, Noel müziği hâlâ berrak bir şekilde yankılanmaya devam ediyordu. Oturma odası bayramdan artakalanların konaklama yerine dönmüştü: bir yığın eğri büğrü katlanmış kutu, hediye paketleriyle tıka basa dolu çöp torbaları ve gelecek sene yeniden kullanmak için katlanmış kurdelelerin konulduğu saklama kutuları. Valizler ön kapının yanına sıralanmış vaziyetteydi. Ben verandada aklımı kaçırmak üzereyken ev halkı mutfağı doldurmuştu ve görünüşe göre babamla Aaron'ın sahanlıkta Lisa'nın sürekli yerini değiştirdiği ökse otuna yakalanmalarıyla çıkan şamatayı kaçırmıştım.

Kahvaltı çoktan hazırlanmıştı: Annem son bir parça jambonu patatesli yumurtaya eklemiş ve dolapta kalan her şeyden bir güveç hazırlamıştı. Lisa, Danimarka'ya özgü *sigtebrød*'u* çıkarmış, Ricky'ye tabakları pankek ve pastırmayla doldurmuştu. Birkaç aya yaymamız gereken kalorileri iki gün içinde tükettiğimizden hepimizin üzerine bir miskinlik çökmüştü ancak ortalıkta böyle suratsız gezmemizin bunun hep birlikte geçirdiğimiz son sabah olmasından kaynaklandığının da farkındaydım. Bu odada dokuz-beş hayatın tekdüzeliğine dönmekten korkan tek kişi ben değildim.

Birkaç saat içinde annem, babam, Miles ve ben arabayı yükleyip havalimanına doğru yola koyulacaktık. Oakland'a birlikte uçacak ve orada yollarımızı ayıracaktık. Annemin yeni eşi Victor yılda bir kez iki yetişkin kızıyla çıktığı tatilden geri dönmüş olacak, annemi çiçekler ve öpücüklerle karşılayacaktı. Babamsa Kaliforniya Üniversitesi yakınlarındaki dairesine tek başına arabayla gidecekti ve muhtemelen onu haftalar boyunca görmeyecektik.

Ve pazartesi günü gelip çattığında, istifa etme cesaretini bir türlü gösteremediğim işime geri dönecektim. Bu hayattan zevk almak *istesem* de yapamıyordum. Telefonum kusursuz bir zamanlamayla, yarın sabaha kadar patronuma bir kâr-zarar çı-

* Elenmiş çavdar unuyla yapılan bir Danimarka ekmeği –*çn*

zelgesini e-posta atmam gerektiğini hatırlatarak öttü. Buraya geldiğimizden beri laptopuma elimi bile sürmemiştim. Sanırım havalimanına giden yolda ne yapacağımı biliyordum. Buradan gitmeyi her düşündüğümde vücudumun her zerresine bir ağırlık çöküyordu.

Hepimiz dumanı tüten yemek tabaklarının etrafındaki yerlerimize geçtik.

Yemek sırasında telefon kullanmamız sözde yasaktı ancak bir şekilde Miles ve devasa kahverengi gözleri her seferinde bu yasaktan sıyrılmayı başarıyor, kimse kafasını Instagram'a gömmüş, birbiri ardına manken, spor araba ve golden retriever fotoğrafları beğenen Theo'yla tartışma zahmetine girmek istemiyordu. Bana hâlâ bakmıyor, tek kelime dahi etmiyordu. Ona göre burada bile değildim.

Benny'nin o nazik, anlayışlı tavrıyla beni izlediğini hissedebiliyordum ve kısa bir süreliğine bakışlarımı onunkilere çevirdim. Gözlerimle gönderdiğim mesajı aldığını umdum: *ANDREW, THEO'YLA ÖPÜŞTÜĞÜMÜZÜ GÖRMÜŞ VE TAM ŞU AN ERİYİP PARKELEİN ARASINDAN YOK OLUP GİTMEK HARİKA OLURDU.*

Kyle fincanını kahveyle doldururken bir şarkı mırıldanıyordu. Bir yerinde günahlarının bedelini ödeyen Akşamdan Kalma İsa saklıyor olmalıydı çünkü dün geceki kokteyl partimize rağmen hâlâ bir Broadway sahnesine fırlayıp önümüzdeki haftaya dans ederek girebilecek gibi görünüyordu. Kocasını Aaron'sa onun aksine ağzına tek damla içki sürmemesine rağmen yorgunluktan ölüyor gibi duruyordu: Küçük bir orta yaş krizinden geçiyordu.

Görünüşe göre bu durum arkadaşlarından birinin, saçlarının neredeyse tamamen ağarmasına rağmen *onun yaşındaki bir adam için iyi görüldüğünü* söylemesiyle başlamıştı. Kyle arkadaşının bunu kötü niyetle söylemediğine yeminler etse de Aaron'ın umursadığı söylenemezdi; saçları şu an siyahın öyle bir tonuna boyanmıştı ki, hangi odadaysa orada bir delik varmış gibi gö-

rünüyordu. Bu yolculuğun çoğunu deli gibi spor yapıp aynalara kaşlarını çatarak geçirmişti. Aaron'ın derdi önceki gece çok içmesi değildi; dün o kadar çok şınav çekmişti ki bardağı bile ağzına zor götürüyordu.

Dönüp odayı inceleme sırası artık Kyle'daydı. "İçerideki bu garip atmosfer de neyin nesi?" diye sordu her zamanki yerine otururken.

"Eh, bir fikrim var," dedi Andrew kardeşine kocaman bir gülümsemeye bakarak ve kahvem neredeyse boğazına kaçacaktı. Benny, Andrew'un kulağına bir fiske attı.

Nihayet Theo'nun gözleri beni buldu ve hemen ardından suçlu bir tavırla uzaklara döndü.

Aynen öyle, mankafa, tam karşında duruyorum.

Ricky, Lisa'nın elini tutmadan boğazını temizledi. Aman Tanrım. Olanları onlar da mı biliyordu? Lisa annemle babama bir şey söylerse, annem biz daha garaj yoluna ulaşmadan torunlarının isimlerine karar vermiş olurdu.

"Belki de bizden dolayıdır," dedi Ricky usulca. "Lisa ve benim size bir haberimiz var."

Sesindeki belli belirsiz titreme yorgun nabzımın başka bir nedenden hızlanmasına neden oldu. Lisa'nın cilt kanseri mi nükssetmişti?

Kulübenin antresindeki öpüşmemiz aniden hiçbir önemi olmayan küçük bir olay gibi geldi gözüme.

Ricky pastırma tabağını aldı ve masada elden ele dolaşması için uzattı. Lisa da aynısını güveç için yaptı. Ancak kimse elini yemeklere sürmedi. Bunun yerine hepimiz nasıl bir kötü haberle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar yemek yemeye isteksiz hâlde, tabakları sıradaki kişiye uzattık.

"İşler yolunda," diye bizi yatıştırdı Ricky her birimizin yüzüne bakarak. "Ve kimse hasta değil. Yani konu bu değil, endişelenmeyin."

Hep bir ağızdan derin bir nefes verdik ancak hemen ardından babamın içgüdüsel olarak anneminkinin üzerine koyduğu eli

gözüme iliştiğinde olanları anladım. Birbirimizin sağlığı kadar değer verdiğimiz tek bir şey vardı.

“Ancak siz de biliyorsunuz ki bu kulübe çok eskidi,” dedi Ricky. “Çok eskidi ve her ay başımıza yeni bir sorun çıkarmaya kararlıymış gibi görünüyor.”

Göğsümde acı verici bir yumru oluştuğunu hissettim.

“Geçtiğimiz aşağı yukarı otuz yılda olduğu gibi bayramları sizlerle birlikte geçirmeye devam etmeyi umuyoruz.” El sürülmemiş pastırma yeniden ona döndüğünde tabağı aldı ve yavaşça masadaki yerine bıraktı. Kimsenin kılı bile kıpırdamıyordu, Aaron ve Kyle’ın beş yaşındaki ikizleri –dizindeki kabuk bağlamış yaranın üzerine inatla tutunmaya devam eden kirli, ayıcıklı yara bandıyla bacaklarını göğsüne çekmiş Kennedy ve kız kardeşinin kolunu kavramış Zachary– bile büyük bir korkuyla Ricky’nin söyleyeceğini bildiğimiz şeyi bekliyordu: “Ama yeni bir plan yapmak zorundayız. Lisa’yla ben kulübeyi satmaya karar verdik.”